

udbyder skal bære tabet for uautoriserede betalings-transaktioner.

Direktivets art. 61 kan, jf. art. 61, stk. 3, fraviges i de tilfælde, hvor betaleren ikke har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til direktivets art. 56. Her kan medlems-staterne begrænse det i art. 61, stk. 1 og 2 omhandlede ansvar under hensyntagen til navnlig arten og de om-stændigheder, under hvilke det blev tabt eller uberet-tiget brugt.

Som følge af bestemmelsen i direktivets art. 61, stk. 3, er det muligt at opretholde hæftelsesreglerne i § 11 i den hidtil gældende lov om visse betalingsmidler.

Forslaget til § 62, stk. 1, indeholder den grundlæg-gende regel om, at betalers udbyder hæfter i forhold til betaler for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af et betalingsinstrument, medmindre andet føl-ger af stk. 2-6. Betaleren hæfter kun efter stk. 2-6, hvis transaktionen er korrekt registreret og bogført.

For at sikre en korrekt gennemførelse af direktivets art. 60 fremgår det af forslaget til stk. 1, at betalers ud-byder straks skal tilbagebetale betaleren beløbet for den uberettigede anvendelse af betalingsinstrumentet. Dette er ikke tilfældet efter den nuværende § 11, stk. 1, i lov om visse betalingsmidler.

Det fremgår endvidere af den foreslåede bestem-melse, som er i overensstemmelse med direktivets art. 61, at betaleren hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, der opstår som følge af, at betaler har handlet svig-agtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine for-pligtelser efter forslagens § 59. Selvom dette ikke fremgår udtrykkeligt af den nuværende § 11 i lov om visse betalingsmidler, må det dog antages, at betaler ud fra almindelige erstatningsretlige regler vil blive pålagt erstatningsansvar, hvis han har handlet svigag-tigt overfor sin udbyder. Heller ikke tilføjelsen om for-sættlig overtrædelse af forslagens § 59 forventes at medføre et øget ansvar i forhold til, hvad der følger af den gældende § 11 i lov om visse betalingsmidler.

Selvriskoreglen på 1.200 kr. i forslaget til stk. 2 er med en sproglig tilretning identisk med lov om visse betalingsmidler § 11, stk. 2. I stedet for den til beta-lingsmidlet hørende personlige, hemmelige kode er anvendt begrebet den til betalingsinstrumentet høren-de personlige sikkerhedsforanstaltning. Dette begreb svarer til direktivets »personaliserede sikkerhedsfea-tures« og kan for eksempel være en pinkode. Ved at anvende dette begreb i forbindelse med selvriskoreg-len vil denne regel også finde anvendelse, når et beta-lingsinstrument er anvendt sammen med andre sikker-hedsforanstaltninger, der har samme funktion som en personlig kode.

Ved en personlig sikkerhedsforanstaltning forstås en sikkerhedsforanstaltning, der har til formål at sikre en særlig sikker brug af et betalingsinstrument. Det kan være en pinkode, men der er også andre personlige sikkerhedsforanstaltninger som for eksempel finger-aftryk og aflæsning af iris. Der er derimod ikke tale om et til betalingsinstrumentet hørende personlig sikker-hedsforanstaltning, hvis denne foranstaltning er til-gængelig på selve betalingsmidlet. En underskrift be-tragtes heller ikke som en personlig sikkerhedsforan-staltning.

Det forudsættes som hidtil, at selvriskoen ikke vil blive gjort gældende af en udbyder over for en betaler i situationer, hvor det vil være klart stødende at lade betaleren hæfte, for eksempel når betalingsmidlet og koden er fratvunget betaleren ved anvendelse af vold eller trussel om vold.

Selvriskoreglen finder kun anvendelse, når den personlige sikkerhedsforanstaltning anvendes umid-delbart i forbindelse med gennemførelse af den enkel-te betalingstransaktion med betalingsinstrumentet. Det vil for eksempel sige umiddelbart i forbindelse med betaling med et betalingsinstrument i et super-marked. Ved betalinger via mobiltelefon finder selvri-sikoreglen kun anvendelse, hvis sikkerhedsforanstal-ningen anvendes umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling ved levering af varer og tjenesteydel-ser.

Bestemmelsen i stk. 3 omhandler de tilfælde, hvor der i forbindelse med den uberettigede anvendelse er benyttet en til betalingsinstrumentet hørende person-lig sikkerhedsforanstaltning, for eksempel pinkode. Det er en forudsætning for, at stk. 3 finder anvendelse, at betalingsinstrumentet har en sådan sikkerhedsfor-anstaltning, og at denne har været anvendt i forbindel-se med misbruget. Reglen finder således for det første anvendelse på betalingsinstrumenter, der fungerer uden kort, men med en kode. Reglen gælder også i de tilfælde, hvor et fysisk betalingsinstrument kan anvendes både med kode og med underskrift, som det er til-fældet med et Dankort. Men reglen i stk. 3 anvendes da kun på det misbrug, der er sket ved anvendelsen af koden. Er der tillige sket et misbrug af betalingsinstru-mentet ved benyttelse af en falsk underskrift, skal det-te misbrug vurderes ud fra reglen i stk. 4.

Er der til et betalingsinstrument knyttet en personlig sikkerhedsforanstaltning, er det af afgørende betyd-ning for at hindre andres uberettigede brug af beta-lingsinstrumentet, at denne behandles som fortrolig og ikke røbes for andre. Den personlige sikkerhedsforan-staltning er således nøglen til benyttelsen af betalings-instrumentet. Brugeren må derfor ikke overlade eller